

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Scarlet Wilson
Szilveszteri csók

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Scarlet Wilson, 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017*

A ROMANA 633. eredeti címe: *The Prince She Never Forgot* (Harlequin Mills & Boon Romance)
• *Magyarra fordította: Hulley Orsolya*

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 633. számában, 2017
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-229-1

• *Kép: Harlequin Books S.A., Thinkstockphoto*

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2017

• *A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.*

• *Felelős kiadó: dr. Bayer József*

• *Főszerkesztő: Vaskó Beatrix*

• *Telefon: +36-1-488-5569; e-mail-cím: harpercollins@harpercollins.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

ELŐHANG

Párizs, tíz évvel korábban

Izgatott várakozással telt meg a levegő. Hatalmas volt a tömeg, mintha a fél világ Párizsba utazott volna szilveszterezni.

Ruby Wetherspoon a barátaival érkezett, próbáltak utat törni maguknak a Champs-Élysées színes forgatagában. Az Eiffel-torony felé tartottak, akárcsak a többi ünneplő.

– El lehet képzelni ennél jobb bulit? – lelkesedett Polly, a legjobb barátnője.

Hát, jobb, mint otthon ülni, és az álommunkáról morfondírozni, gondolta Ruby. *Vagy arról a fiúról, aki megcsalt.*

– Egy óra múlva kezdődik a tűzijáték. Jó lenne olyan közel kerülni az Eiffel-toronyhoz, amennyire csak lehet.

– Előtte még keresnem kell egy mosdót. – Ruby az egyik kávézóra mutatott. – Menjetelek csak előre, majd jövök utánatok.

Tíz főből állt a baráti társaság. Remek évbúcsúztató programot találtak ki: délután a Szajrán hajókáztak, később megvacsoráztak a szálloda éttermében. Ezután átmentek a bárba, ahol legurítottak néhány koktélt, majd felkerekedtek tűzijátékot nézni. Mivel megvolt rá az esély, hogy elveszítik egymást, előre megbeszéltek egy találkozóhelyet.

Sokat kellett várni a mosdóban. Miután végzett, s kilépett az utcára, még sűrűbb tömeg fogadta. Ruby úgy sejtette, egykönnyen nem találja meg a barátait. Mégsem érezte magát kellemetlenül: az ünneplők jó hangulatban, bort és pezsgőt kortyolgatva, nevetgélve, énekelve vonultak a széles sugárúton. Mindenütt rendőröket látott, s ez is növelte a biztonságérzetét.

Francia, angol, német, japán és olasz beszédet hallott maga körül, a villogó kirakatok élénk fénybe vonták az amúgy is ragyogó Champs-Élysées-t. Fázósan összehúzta magán a kabátot; hideg este volt.

Végre megpillantotta az Eiffel-tornyot. Megszólalt a telefonja. Polly érdeklődött SMS-ben: azt akarta tudni, merre jár.

Valószínűleg nem érek oda időben – pötyögte a telefonba Ruby. Sikerült elküldenie az üzenetet, ám a következő pillanatban meglökte valaki, és a készülék kirepült a kezéből. Lehajolt, hogy felemelje, de hiába kereste. Közben többször a lábára léptek, ide-oda taszigálták. Végül egy csapat sörszagú, bárdolatlan fiatalember gyűrűjében találta magát.

– Pardon – szabadkozott zavartan, és próbált odébbállni.

A férfiak nevettek, és továbbra is szorosan körbefogták, de szerencsére nem értek hozzá. A lány egyre idegesebb lett. Attól félt, agyonnyomja a tömeg. Ekkor valaki megsimogatta a hátát, és szorosan hozzásimult. Ruby a nyakán érezte sörszagú leheletét.

– Engedjen el! Azonnal engedjen el! – kiáltotta magából kikelve.

Hirtelen valaki a hónalja alá nyúlt, és kiszedte a tömegeből: úgy emelte, mint egy gyermeket. Az erős kéz ezután a derekát fogta át, majd feltette egy magas kőkerítés tetejére. Ruby megszédült, és a megmentője karjába kapaszkodott.

– Minden rendben? Jól van? Vagy talán részeg?

A lány ingerülten vissza akart vágni, ám ekkor belenézett az idegen ragyogóan kék szemébe, és torkán akadt a szó. Fiatal, sötét hajú, elképesztően jóképű férfi volt. Klasszikus szabású kabátot, farmert és fehér pólót viselt.

Polly odáig lesz, ha ezt elmeséli neki. Talán el sem fogja hinni. Ha meglenne a mobilja, készíthetne egy fényképet a vonzó szuperhősről. Ez lenne az év sztorija!

– Nem vagyok részeg – felelte Ruby lehiggadva. – Csak árral szemben mentem.

– Mindjárt kezdődik a tűzijáték. Csak nem akar most hazamenni? – mondta a férfi.

Ruby francia akcentust hallott ki a hangjából.

– Nem, dehogy. Épp a barátaimat keresem. Elváltunk egymástól, de nem jutok el a találkahelyünkig. Túl nagy lett a tömeg.

Egész jól érezte magát a kerítés tetején. Titkon azért fohászzkodott, hogy ne bukkanjanak fel megmentője haverjai, mert az a légyottjuk végét jelentené.

– Tényleg lehetetlen átjutni a tömegben. Egyébként sajnálom, ha megijesztettem. Úgy tűnt, nagyon megriadt valamitől.

– Így is volt. Köszönöm a segítségét. Riasztó volt ott benn a tömeg közepén. – Rubyt hirtelen elöntötte a forróság. Kigombolta piros kabátját, és a sapkát is levette a fejéről. – Hű, így most jobb.

– Szerintem is – vigyorgott az idegen.

A lány túlzottan el volt bűvölve ahhoz, hogy felháborodjon a szemtelenségen. Kicsit szédült is. Egyrészt a magas kerítés, másrészt a szexis idegen miatt.

– A tömeg néha ijesztő tud lenni – bölcsekedett a férfi.

Furcsa volt a hangja, Ruby felkapta rá a fejét.

– Ezt hogy érti? – kérdezte.

Talányos mosoly volt a felelet.

– Egyébként Ruby vagyok. Ruby Wetherspoon, Angliából – mondta a lány, és kezét nyújtott.

– Alex.

– Párizsban él?

– A környékén.

Milyen titokzatos, gondolta Ruby. Az efféle viselkedés általában szorongást váltott ki belőle, de Alexszel más volt a helyzet.

Hallgass mindig az ösztöneidre, hajtogatta a nagymamája. Bárcsak így tett volna! Akkor valószínűleg nem kapta volna rajta a barátját és az egykori legjobb barátnőjét az ágyban. Legfőbb ideje, hogy véget érjen ez az átkozott év!

– Hol vannak a barátai? – érdeklődött Ruby.

Biztos nem is fiúk, hanem gyönyörű nők a kísérői, gondolta féltékenyen.

– Úgy jártam, mint maga. Elvesztettem őket, aztán felmáztam ide, hátha felfigyelünk egymásra. De akkor észrevettem a pazar kilátást.

A lány körbenézett. Milyen igaza van! Úgy tűnt, mintha csupán karnyújtásnyira lenne a gyönyörűen kivilágított Eiffel-torony.

– Volt értelme idejönni – sóhajtotta Ruby elragadtatva.

Valaki megint meglökte. Alex épp időben elkapta, így nem vesztette el az egyensúlyát. A férfi később sem vette el a kezét a derekáról.

– Mit csinál egy angol lány szilveszterkor Párizsban? Talán a barátját látogatta meg?

Ruby úgy döntött, nem mondja el a teljes igazságot.

– A barátnőm, Polly beszélt rá. Eddig mindig Londonban ünnepeltünk, kivéve egy alkalmat, akkor Skóciába utaztunk, ahol betemetett minket a hó... Viszont Párizs gyönyörű. Őszintén bevallom: örülök, hogy végre vége van ennek az átkozott évnek.

– Annyira rossz volt?

– Borzalmas!

– Egyetlen jó pillanat se volt benne?

– De igen. Beszédterapeuta vagyok, idén tettem le a vizsgát.

– Gratulálok.

– Köszönöm.

Ruby arca felragyogott. Komolyan vette a hároméves képzést, és remek eredménnyel fejezte be az iskolát. Végre azt a hivatást gyakorolhatja, amiről világléteében álmódott.

– Akár örömtáncot is lejthetne. Csak keveseknek adatik meg, hogy azt csinálják, amit szeretnek – mondta Alex kicsit irigykedve.

– Igaza van. Már meg is pályáztam egy állást, de másik kolléga kapta meg, egy tapasztaltabb.

– Milyen állás volt?

– A legnagyobb londoni gyerekklinikára kerestek beszédterapeutát. Ott voltam gyakorlaton. Rokonszenvesek a munkatársak, a gyerekek meg... hát arra nincs is szó.

– Pontosan mi volt a feladata?

– Beszédhibás gyerekekkel dolgoztam. – A lány elmosolyodott. – És hallássérültekkel. Leírhatatlan élmény, mikor egy kisgyerek először hall hangokat a kokleáris implantátum segítségével.

Alex lenyűgözve hallgatta, s ettől Ruby egészen zavarba jött. A kétmillió Párizsban éppen iránta érdeklődik ez az ellenállhatatlanul vonzó, jóképű idegen! El sem tudta képzelni, mivel hívta fel magára a figyelmét, de úgy tűnt, kölcsönösen elbűvölték egymást.

– Ezek szerint most munkanélküli? – érdeklődött Alex aggódva, mintha ő felelne Ruby egzisztenciájáért.

A lány megborzongott, aztán megszédült a mély, érzéki hangtól. Biztos csak a vörösbor, gondolta. Kiegyenesedett, de még mindig furán érezte magát.

– Az egyik stroke-centrumban kaptam munkát. Agyvérzésen átesett, beszédzavarokkal küzdő betegeket kezelünk.

Alex elmosolyodott. Milyen hófehérek a fogai, gondolta Ruby. Lehet, hogy modell?

– Az sem kevésbé fontos – mondta a férfi.

– Hát persze – sóhajtott a lány. – Örülök, hogy egyáltalán lett állásom. De nem ez volt az álmom, ez minden.

– Az ember nem mindig kapja meg, amire vágyik – mondta Alex szomorkásan.

– Maga mivel foglalkozik? Itt, Párizsban dolgozik?

A férfi megrázta a fejét.

– Nem, csak villámlátogatásra jöttem. Egyébként elég unalmas munkám van. Befektetési tanácsadó vagyok.

Szóval nem modell, gondolta Ruby csalódottan.

– Miért nem változtat, ha egyszer nem talál benne örömet?

– Mert elvárják tőlem. Különben is, ez csak egy munka – felelte a férfi kitérően.

A lány egyre kíváncsibb tekintettel fürkészte új ismerősét.

Megszólalt a telefon,

Alex homlokráncolva elolvasta az üzenetet.

– Keresik a barátai?

A férfi nem felelt, csak zsebre vágta a mobilját.

– Én az enyémet elvesztettem az imént. Ott hever valahol az utcán.

Alex szorosabban fogta a derekát. Rubynak jólesett a meleg tenyér érintése.

– Keresik a barátai? – ismételte meg a kérdést.

– Valószínűleg igen, de az ember nem mindig szeretné, ha megtalálnák.

Újabb titokzatos válasz, gondolta a lány. És milyen ügyesen tér ki a felelet elől!

A férfi most mélyen a szemébe nézett.

– Mondja csak, Ruby, maga hogy van ezzel? Ragaszkodik a barátaihoz? Esetleg lenne kedve egy idegennel megnézni a tűzijátékot? Egy idegennel, aki szó szerint kihalásztta magát a tömegből?

Alex szemében vidám tűz lobogott. A lánynak egy pillanatra elállt a lélegzete. Hosszú haját az arcába fújta a szél. A férfi nevetve a füle mögé simította a rakoncátlan tincseket.

Ruby új ismerőse mellkasára tette a kezét. Érezte az izmokat a fehér póló alatt.

– De hiszen maga nem idegen. Maga Alex.

– Igen, ma csak Alex vagyok – biccentett a férfi.

Megkezdődött a tűzijáték. Alex lehajolt, és megcsókolta Rubyt, miközben a rakéták ezernyi apró csillagot rajzoltak a párizsi égre.

A lány nehezen hitte el, ami éppen történt, ugyanakkor nagyon is helyénvalónak, magától értetődőnek érezte a csókot. Minden olyan volt, mint a mesében.

Alex szorosán a karjába zárta, és még több szenvedélyes csókkal árasztotta el az ajkát. Éjfél ütött az óra, és mélyen egymás szemébe néztek. A tömeg ujjongva ünnepelt.

– Boldog új évet – mondta a férfi.

– Neked is.

Alex megfogta a kezét.

– Lenne kedved beülni valahová?

Még mindig rengetegen voltak az Eiffel-torony körül. Rubynak esélye sem volt megtalálni a barátait, így nem esett nehezére a döntés.

– Jó ötlet.

Alex leugrott a falról, és lesegítette a lányt. Keresztülverekedték magukat a tömegen. Ruby közben furcsa alakokra lett figyelmes: fekete ruhát viseltek, a fülükben pedig valami fülhallgató-szerűség volt. Rubynak olyan érzése támadt, mintha a férfiak a nyomukba szegődtek volna, ám néhány perccel később eltűntek, ő pedig elfeledkezett róluk. Az V. Györgyről elnevezett sugárúton még nyitva voltak az éttermek. Alex habozva megállt a Four Seasons előtt, aztán mégis inkább továbbvezette a lányt. Végül az egyik szomszédos kávéházban kötöttek ki, s helyet foglaltak a nyitott teraszon. A férfi megigazította a lány székét, s csak utána foglalt helyet.

– Szeretnél inkább bemenni? – kérdezte aggódva, mikor látta, hogy a lány megdörzsöli a kezét.

Rubynak nem volt kedve a benti zajhoz és a tömeghez.

– Nem, itt kint is jó lesz – felelte.

A pincér az asztalukhoz lépett. A lány gyorsan végigfutott az étlapon.

– Egy Royal Pink Circus koktélt kérek, és a legnagyobb szelet süteményt, amivel csak szolgálni tud.

Alex nevetve elmerült az étlapban.

– Lássuk csak, mit tud ez a koktél... Hát, nem semmi. Vodka, pezsgő, málna és szirup. Érdekesen hangzik!

A jól megvilágított teraszon Ruby végre szemügyre vehette a férfit, akivel az imént csókolózott. Az esti derengésben is elbűvölő volt, na de így... Húha!

Polly azt fogja hinni, csak kitalálta az egészet. Milyen bosszantó, hogy nincs nála sem mobiltelefon, sem fényképezőgép. Férfias borosta, világítóan kék szemek, napsütötte bőr... Micsoda elbűvölő kontraszt!

– Most mi a terved? – érdeklődött Alex.

Ruby vállat vont.

– A barátaimat nem hívhatom fel, mert elveszett a telefonom. De se baj. Innen biztos visszatalálok a szállodába. – A Four Seasons bejáratára mutatott. – Egy pillanatig azt hittem, oda akarsz menni. Ilyen szerelésben biztos nem engedtek volna be – mondta, és végignézett magán.

– Szerintem pedig biztosan beengednének – szólt a férfi, és megragadta a kezét. – Meddig maradsz Párizsban?

– Még két napig. Csak pénteken utazunk haza. És te?

– Egyelőre nincsenek terveim. Mit szólnál, ha a következő napokban megmutatnám neked a várost?

Ruby szíve összevissza vert az izgalomtól. Polly biztos nem venné zokon, ha ezzel a szexis franciával töltene egy kis időt. Sőt, még bátorítaná is.

– Örülnék neki.

A pincér kihozta a rendelést. A rózsaszín koktél a vártnál erősebbnek bizonyult. A sütemény is megérkezett: hét vastag réteg tejszín- és málnakrém. Ruby evett egy falatot.

– Ez mennyei! Megkóstolod?

Alex megrázta a fejét.

– Örülök, hogy ízlik.

– Te nem rendeltél semmit?

– De. Csak arra a kértem a pincért, hogy előbb a tiédet hozza ki.

– Milyen figyelmes vagy. Meg tudnám szokni ezt a bánásmódot.

A férfi arca egy pillanatra elsötétedett, de gyorsan visszatért szívélyes mosolya.

– Én pedig meg tudnám szokni Ruby Wetherspoont, aki ennyire megbecsül egy szelet süteményt.

– Miért, nálatok otthon nem ez a szokás? – kérdezte a lány két jóízű falat között.

– Hát, ennyire nem mutatjuk ki a lelkesedésünket.

Alex rendelését is kihozták: hatalmas steak és frissen sült burgonya illatozott a tányéron. Ruby azonnal elvett egy szelet krumplit.

– Ezt a kávéházat megjegyzem magamnak – mondta. – Hatalmasak az adagok. Mi is a neve? – Nem tudta kibetűzni a neonfeliratot, ezért megvonta a vállát. – Akkor úgy jegyzem meg, hogy a mesehotel mellett van.

– Mesehotel?

Ruby a Four Seasonsra mutatott.

– Minden lány arról álmodik, hogy egyszer ott tölt egy éjszakát – magyarázta.

– Nem Disneylandben, Hamupipőke kastélyában?

– A nagylányoknak már más elképzelései vannak a varázslatosról – felelte a lány, és bizalmatlan pillantást vetett a koktétra. – Kérlek, ne haragudj, de inkább egy kávé innék. Túlzottan a fejembe száll ez az ital.

Alex intett a pincérnek, és megrendelte a kávé.

– Voltál már az Eiffel-toronyban? – kérdezte.

– Igen, de ne áruld el senkinek: majdnem rosszul lettem, mikor odafentről lenéztem a mélybe.

– És Versailles? És a Louvre?

– Ne is mondd! Egy örökkévalóságig álltunk sorban, hogy lássuk a *Mona Lisát*.

– És hogy tetszett?

– Kisebb, mint vártam, és nagyon sötét. Mégis szerettem volna megérinteni.

– A Notre-Dame-ban is jártál?

Ruby bólintott.

– Ti aztán nem vesztegetitek az időt!

– Megpróbáljuk a lehető legtöbbet kihozni ebből a néhány napból.

– Van még valami, amit látni szeretnél?

– Hát persze! A Sacré-Coeur, a Montmartre és a Père-Lachaise temető.

– Halottakat akarsz látogatni? – kérdezte Alex fejcsóválva.

A lány felnevetett.

– Úgy hallottam, gyönyörű hely. Még sosem sétáltál temetőben, a sírok között? Szeretem olvasgatni a sírfeliratokat. Egyiken-másikon halálfej látható, mely azt jelenti, hogy az elhunytat a pestis vitte el. Hát nem érdekes?

Alex elmosolyodott.

– Egy pillanatig azt hiszem, ismerlek, aztán mondasz valamit, és felborítod a koncepciómat.

– És ez rossz?

– Dehogy, ellenkezőleg! Biztos vagyok benne, hogy sok érdekes dolgot fogunk látni az elkövetkező néhány napban.

– De ma már nincs semmi nyitva.

– Talán mégis kitalálok valamit.

Ruby csak akkor vette észre a feketébe öltözött férfiakat, mikor már az asztaluknál álltak.

Az egyikük Alex vállára tette a kezét, és valamit a fülébe súgott. Alex először ingerült, majd döbbszent arcot vágott, végül idegesen felpattant.

– Mi történt? – kérdezte a lány értetlenül.

A férfiak nem vettek tudomást a jelenlétéről.

– Végtelenül sajnálom, de most mennem kell. Add meg a számod, és később felhívlak.

Ruby már nyúlt a táskájáért, ám a keze megállt a levegőben.

– Elvesztettem a telefonom! Mi történt, Alex? Mi ez az egész?

A férfi sápadtan megrázta a fejét.

– Vészhelyzet adódott a családomban. Melyik szállodában laksz? Majd küldök üzenetet.

Ruby megmondta az olcsó szálloda nevét.

– Rendkívül sajnálom. Hamarosan jelentkezem.

Alex gyors csókot nyomott a lány ajkára, majd távozott a fekete ruhás férfiak gyűrűjében. Ruby sóhajtva nézett utána. Ennek a mesének is gyorsan vége lett, gondolta.

Január

Ruby bevásárlószatyrokkal és iratokkal megpakolva lépett be az ajtón. Polly már otthon volt: egy tál spagettivel az ölében ült a kanapén, és a tévét bámulta.

– Szedj magadnak, tölts egy pohár bort, aztán ülj ide mellém.

Ruby halálosan kimerültnek érezte magát. A munkahely messze volt a lakásától, és állandóan túlóráznia kellett. De legalább az egyik betege a gyógyulás útjára lépett.

Kibújt a cipőjéből, és egy tányér spagettivel meg egy pohár borral leült a barátnője mellé.

– Mit nézünk?

– A híradót. Milyen napod volt?

Ruby a képernyőre bámult, és félrenyelte a falatot. Polly nevetve ütögette a hátát.

– Már megint túl sok csilit tettem a szószba?

– Hangosítsd fel – mondta Ruby, és kővé dermedve nézte a készüléket.

Polly hosszas keresés után, a kanapé alatt megtalálta a távkapcsolót, és feljebb vitte a hangot.

Meg nem erősített jelentések szerint súlyos betegséggel küzd Leopold, Eurónia uralkodója. Alexander herceg ma reggel, a vártnál korábban tért haza az Egyesült Államokból, ahol üzleti úton járt. Az özvegy uralkodó egyetlen gyermekét mérvadó pénzügyi körökben nagy tehetségnek tartják. A trónörökös mellett más előkelőségek is a fővárosba érkeztek. A palota néhány percen belül hivatalos közleményt ad ki.

– Ő az! – rikoltotta Ruby, és a képernyőre mutatott. – Ő Alex!

Polly tányérja nagyot csattant az asztalon.

– Hogyan? A te Alexed? Ő lenne a trónörökös?

– Úgy néz ki, igen.

Ruby ivott egy nagy korty bort. Lelki szemei előtt megjelentek a párizsi románc képei.

A televízió közeli képet mutatott a repülőből kilépő trónörökösről. Még mindig jól nézett ki, de kimerült volt és sápadt. Kék szeméből kihunytt a ragyogás.

Ruby először csodálkozott, később dühöngött, aztán pedig összeomlott, mikor a párizsi szállodában nem érkezett Alextől üzenet. Most kővé váltan hallgatta a híreket.

– Egy valódi herceggel csókolóztál. Ráadásul milyen jóképűvel! – áradozott Polly.

„Élőben kapcsoljuk a palotát” – mondta a hírolvasó.

Fekete öltönyt viselő, őszülő úr – a felirat szerint a miniszterelnök – lépett a mikrofon elé. Komoly arccal beolvasta a palota közleményét:

– A legfelsőbb tanács rendkívüli ülésen döntött arról, hogy azonnali hatállyal kinevezi Eurónia kormányzójának Alexander de Castellane herceget. A kinevezés addig tart, míg az uralkodó, Leopold király nem képes újra ellátni államfői teendőit. Alexander de Castellane e pillanattól kezdve a régensherceg címet viseli.

Visszkapcsoltak a stúdióba, ahol a bemondó további információkkal szolgált:

– Meg nem erősített információk szerint Leopold királynak súlyos agyvérzése volt. Az uralkodó állapotáról a palota nem ad bővebb tájékoztatást.

Polly a barátnőjére nézett.

– Azta! És még egyszer: azta!

Vajon hogy érezheti magát most Alex? – töprengett Ruby. Olyan elgyötörtnek tűnt... Belesajdult szíve a látványba, pedig inkább dühösnek kellett volna lennie. Igazán elárulhatta volna, ki is ő valójában! Ám a lelke mélyén tudta: a hercegek és közrendű lányok románca csak a mesékben ér boldog véget.

1. FEJEZET

London, tíz évvel később

– Ruby?

A lány elmerült a gondolataiban, meg sem hallotta a titkárnő hangját. Éppen banki átutalásokat írt alá, aztán a diétás nővérrel akart beszélni, végül pedig meg kellett nyugtatnia egy kisgyerek aggódó szüleit. Rena hangja végül mégis eljutott a tudatáig. Még szerencse, különben egyenesen belefutott volna a hatalmas virágcsokorral egyensúlyozó titkárnőbe.

– Ezek még a múltkorinál is szebbek – mondta Rena, aki utána vitte a virágokat. – A titkos hódolóid immár hat éve küldözgeti ezeket a csokrokat. Van már sejtésed arról, ki lehet?

– Fogalmam sincs – mondta Ruby, és kivette a küldeményhez csatolt kártyát. – Erre a következőt írták: „Gondolok rád, és minden jót kívánok.”

– Megkérdezted a virágost?

– Tudod, milyenek. Mind maga a megtestesült diszkréció.

– Bárki is küldi, biztos nincsenek anyagi gondjai. Az ilyen csokrok egy vagyona kerülnek. – Renának hirtelen támadt egy ötlete. – Nem lehet, hogy Paul az, és így akar visszaszerezni?

Ruby felkacagott.

– Az sosem küldene virágot! Ez az egyik oka, amiért szétmentünk.

Szegény Paulnak nem volt nála esélye, mióta megismerte Alexet. Néha azt gondolta, csak álmodta azt a párizsi szilveszteréjelt. Egyedül Polly tudott a dologról. Ruby senki másnak nem mondta el, s maga is igyekezett megfelekedni róla. Egy ideig együtt élt egy Levis nevű fiúval, de nem működött a kapcsolat. Egyszerűen képtelen volt kitörölni a fejéből Alexet.

Rena mosolyogva megpaskolta a karját.

– Akárki küldi is, rém romantikus gesztus.

Ruby megilletődve nézte a trópusi virágokból összeállított, piros, sárga, pink és narancsszínben villózó csokrot. Legalább némi élénkséget visznek a fakó életembe, gondolta szomorúan.

A küldemények rendszertelen időközönként érkeztek, s egy időben teljesen le is álltak. Akkoriban jelentették be Alex herceg és Sophia, Leruna hercegnője eljegyzését. Lehet, hogy csak véletlen egybeesés volt? A szőke, törékeny szépségű hercegnőnek kilenc hónappal az esküvő után gyermeke született, majd egy évvel később Sophia meghalt mellrákban.

Másfél év múlva Ruby ismét kapott egy virágcsokrot. Vajon Alex volt a feladó?

A lány elgondolkodva az ablakhoz lépett, s egy ideig az eső áztatta londoni utcát bámulta. Ismét elpocsékolta öt percet a herceged miatt, gondolta bosszúsan.

Pedig Alex nem is az ő hercege. Mindketten a maguk életét élték. Alex elvesztette szép és fiatal feleségét, Ruby pedig keményen dolgozott, nagy karriert futott be, és drágán megfizetett érte. A munka mellett nem gondolhatott sem komoly kapcsolatra, sem családalapításra. A híres-neves londoni kórház egyik osztályának vezetőjeként a nap huszonnégy órájában szolgálatban volt. Néha úgy érezte, rabul ejtették a saját ambíciói.

Az édes virágillat bekúszott az orrába, és tüszszentenie kellett. Ez visszarántotta a valóságba. Fejezd be az álmodozást, elvégre nem hercegekisasszony vagy, hanem dolgozó nő, parancsolta magának.

Rubyt nehéz volt elcsípni a kórházban. Több osztályt is végigjárt, mire végre megtalálta.

Immár tíz év telt el azóta, hogy Párizsban találkoztak. Ha az édesapja akkor nem betegszik meg, valószínűleg más fordulatot vett volna az élete.

A lány alig változott. A haja ugyanolyan sötét volt, bár rövidebbre vágatta. Karcsú volt, mint régen, és még mindig gyönyörű. Ám a vonásai megkomolyodtak, és nagyon fáradtnak tűnt.

Vajon mit gondol majd, ha meglát? – töprengett Alex. Az utóbbi időben ha csak tehetett, kerülte a tükröket. Úgy érezte, hogy nem tíz, hanem legalább húsz évet öregedett Párizs óta.

A csokor, amit küldött, a recepción állt egy vázában. Ruby nem vette őt észre, elmerülten tanulmányozta a kórlapokat, majd panaszosan felsóhajtott.

– Tizenhét új beutaló, és Caroline nincs sehol – mondta. – Mit kezdjünk hirtelen ennyi gyerekekkel?

Alex sejtette, hogy Ruby odaadással fogja végezni a munkáját, ám csak most döbbsen rá: akár a terveit is keresztülhúzhatja ez a nagy lelkesedés.

– Segíthetünk valamiben? – szólította meg az egyik munkatárs, de Alex csak némán megrázta a fejét.

A lány háta mögé settenkedett. Most vagy soha, gondolta.

– Az egyik beutalóról én tehetek – mondta.

Ruby villámgyorsan fordult meg, a papírok kiestek a kezéből.

– Alex – suttogta. Látszott, hogy nem képes ennél többet mondani.

– Ruby.

Némán nézték egymást néhány másodpercig, aztán a lány sóhajtott egy nagyot, és megrázta magát.

Tíz éve történt, gondolta Alex. Tíz éve megsimogatta gesztenyeszín haját, belenézett sötétbarna szemébe, ujjával gyengéden megcirógatta az arcát, végül megcsókolta. Egy pillanatig most úgy érezte, mintha ismét Párizsban lennének, mintha ismét ugyanazt élné át, amit akkor éjjel.

De Rubyt szemmel láthatóan nem indította meg a viszontlátás. Bosszúsan letérdelt, hogy összeszedje a beutalókat.

Alex lehajolt segíteni. Az egyik papírt egyszerre vették fel, összeért az ujjuk.

– Mért jöttél ide, Alex?

Indokolt kérdés volt, a hideg hang mégis szíven ütötte a férfit. Vajon kit lát, mikor rám néz? – töprengett. Már nem az a huszonnégy éves, ifjú és gondtalan herceg volt, akinek lába előtt hever a világ. Apa lett, megözvegyült, és régenshercegeként vezette az országot. Érett férfi volt – és kétségbeesett ember.

Elméletben olyan egyszerűnek tűnt az egész. Az udvarnál azt tanácsolták, keressen megfelelő szakembert, olyan specialistát, akire nyugodt lélekkel rábízhatja a lányát. Ő Rubyt javasolta a feladatra. Tanácsadói ellenőrizték a lány szakmai pályafutását, tanulmányozták tudományos publikációit, és rábólintottak.

Ám a találkozás a vártnál sokkal nehezebbnek bizonyult. Látni őt, érezni a közelségét, beszívni az illatát... Ruby még most is ugyanazt a parfümöt használta, mint tíz évvel ezelőtt. Nem hitte volna, hogy ilyen felkavaró lesz a viszontlátás. Tíz év, tíz eltékozott év...

– Alex? – Elmosolyodott; Rubyn kívül senki sem szólította így. – A segítségemre van szükségem.

A lány egészen összezavarodott. Ezerszer is elképzelte, milyen lenne viszontlátni Alexet: az álmaiban hol Párizsban, hol a férfi kastélyában találkoztak.

Ám arra nem számított, hogy a londoni klinika folyosóján futnak össze, s a herceg a segítségét kéri.

Alex megérintette a karját, és Ruby nem húzódott el.

Tíz éve várt erre a pillanatra. Tudni akarta, mi történt Párizsban azon az éjszakán, s Alex miért nem jelentkezett később, ahogy ígérte.

Még mindig remekül nézett ki, talán még annál is jobban, mint amire emlékezett. Kék szeméből ugyanaz az intenzív ragyogás áradt, s az érintése nyomán forróság futott végig Ruby testén – olyan hevesen reagált, mintha villámcsapás érte volna.

Boldog volt, hogy láthatja Alexet, ugyanakkor az elfojtott düh is utat tört magának. A férfi elengedte a karját, s ettől rettenetes hiányérzete támadt.

Kiegyenesedett, és nagyot sóhajtott.

– Mit tehetek érted? – kérdezte.

– Beszélhetnénk valahol zavartalanul?